

Hoe gaat het nu met je?

Nu gaat het weer goed; vorig jaar had ik door gordelroos veel pijn. Op de pijnpoli heb ik een behandeling (Qtenza) met peperextract van 50 minuten op mijn buik ondergaan. Je kunt je voorstellen dat dat heel gevoelig was. Maar het helpt en als het nodig mocht zijn, kan het herhaald worden.

Hoe lang zing je al?

Ik denk dat ik al wel zo'n 25 jaar zing. Bij het Christelijk Mannenkoor in Assen heb ik ongeveer 20 jaar gezongen. Mooie dingen heb ik daarmee meegemaakt. Een tour door Canada en optredens met Ivan Rebhoff, Vicky Brown en in de basiliek in Trier, waar wij een Deutsche Messe zongen, zijn dierbare herinneringen. Toen op een gegeven moment het koor naar mijn smaak te groot werd en ik een van de jongste zangers bleek te zijn, ben ik gaan kijken naar een ander koor. Ik maakte toen al onder andere foto's voor de band Blueslines en kende daardoor Wim Striker en Peter Sturing. Zodoende kwam ik in aanraking met Prestige Assen en - later - Blend. Ik vind het overigens echt een prestatie dat we nog steeds met (bijna) de hele club bij elkaar zijn. Dat zegt wel wat over ons bestuur en ons als koor, denk ik. Compliment!

Wie zijn in jouw leven belangrijk?

Dat is mijn vrouw Wies, met wie ik nu al weer 25 jaar getrouwd ben. Wij hebben een samengesteld gezin met 5 kinderen, 11 kleinkinderen en de 12^e op komst. Ieder jaar op kerstavond komen wij bij elkaar en dan maken we een groepsfoto. Mijn vader van 90 zwemt nog iedere morgen en fietst 2 keer per week 50 km! Hij woont nog zelfstandig, discussieert graag en is Lid in de orde van Oranje-Nassau.

Iedereen bij Blend kent jou als 'de hoffotograaf'; vertel eens wat meer over je hobby?

Ik fotografeer al langer muziekbandjes, dat vind ik leuk. Je bent dan samen met de band op pad om een optreden op de gevoelige plaat te zetten. Een jaar 5 of 6 geleden heb ik een spiegelreflexcamera aangeschaft en gelijk ook maar zo'n 200/600-telelens van ongeveer 32 cm. Ik houd ervan om in de Onlanden, het Lauwersmeer of het Fochtelloo-erveen natuurfoto's te maken. Dan kan ik echt lang stilzitten om het perfecte plaatje te schieten.

Wat is je beroep en hoe ben je daarin terecht gekomen?

In 1972 ben ik als 16-jarige begonnen met de Z-opleiding in Julianadorp (NH), intern. Het eerste jaar was ik aspirant-verpleegkundige. Na 3 jaar ben ik terug naar Assen gekomen en heb ik bij Vanboeijen mijn opleiding afgemaakt. Ik werk al 46 jaar bij Vanboeijen, daarvan was ik 17 jaar persoonlijk begeleider en waarnemend hoofd van de observatieafdeling van jongeren die niet (langer) thuis konden wonen. Soms liep ik over het terrein met een baby van een ½ jaar op mijn buik; dat kindje had zoveel liefde en warmte nodig. Ik denk dat ik

in al die jaren wel zo ongeveer 250 jongeren heb onderzocht. Werk en privé heb ik altijd goed kunnen scheiden. In mijn werk heb ik aan den lijve ondervonden hoe politiek en publiciteit rond probleemgevallen van invloed zijn op het dagelijks werk van de zorgprofessionals. Op dit moment werk ik bij Multa-bedrijf Vanboeijen, waar verstandelijk beperkten een dagbesteding hebben in bijvoorbeeld de drukkerij of het meubelbedrijf.

Op 8 september a.s. heb ik mijn laatste werkdag, ik heb dan meer dan 49 jaar gewerkt. Ik heb zin in mijn pensioen.

Wat is jouw favoriete muziekstijl?

Ik ben als 'kind van mijn tijd' gek op blues: Cuby and the Blizzards (Window of my Eyes), maar ook The Eagles, Deep Purple, Pink Floyd en Golden Earring hoor ik graag.

Wat zou je over 5 jaar in ieder geval gedaan willen hebben?

Een fotosafari in Afrika. Of dat ervan gaat komen is zeer de vraag, want dat kost - op de manier zoals ik het wil - zeker € 5.000,= per persoon.

Wat is het leukste compliment dat je ooit kreeg?

Een van mijn cadeaukinderen zei: "Papa Frans, ik vind het zo fijn dat je nooit onderscheid maakt tussen eigen kinderen en jouw cadeaukinderen." Ik wil voor mijn kinderen zowel vriend als opvoeder zijn.

Wie draag je aan voor het volgende interview?

Jan Gras.

